

Arrest

nr. 172 571 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BULTÉ, die *loco* advocaat B. VAN BAEVEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 30 september 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 november 2010.

Op 29 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 1 maart 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 75 315 van 16 februari 2012 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 oktober 2012 biedt verzoeker zich bij de gemeente Jette aan inzake een voorgenomen huwelijk met S.H. van Belgische nationaliteit.

Op 18 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2013 biedt verzoeker zich bij de gemeente Dendermonde aan inzake een voorgenomen huwelijk met S.K. van Belgische nationaliteit.

Op 30 juli 2013 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 augustus 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 september 2013 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Dendermonde het huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische partner S.K. te voltrekken.

Op 19 september 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 20 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen voor drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Bij beschikking zoals in kortgeding van 14 april 2014 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt de vordering tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 19 september 2013 tot weigering van huwelijksvoltrekking onvankelijk en gegrond verklaard.

Op 28 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 8 mei 2014 wordt verzoeker vrijgelaten.

Op 3 juni 2014 treedt verzoeker te Dendermonde in het huwelijk met zijn Belgische partner.

Op 5 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en wordt verzocht om ten laatste op 4 september 2014 bijkomende documenten voor te leggen.

Op 4 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 147 342 van 8 juni 2015

Op 4 februari 2015 dient verzoeker een tweede maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg.

Op 3 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 168 148 van 24 mei 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 10 augustus 2015 dient verzoeker voor de derde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en wordt verzocht om ten laatste op 9 november 2015 bijkomende documenten voor te leggen.

Op 8 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.08.2015 werd ingediend door:

Naam: R.

Voorna(a)m(en): F. S.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Daska

Rr: 92061064559

Verblijvende te: S(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentipersoon volgende documenten voor:

- schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 11.09.2014 waaruit blijkt dat zij met ingang van 03.06.2014 een jaarlijkse inkomensvervangende tegemoetkoming van €13084,40 en een jaarlijkse integratietegemoetkoming van €1148,76 ontvangt. Dit komt neer op een maandelijks bedrag van respectievelijk €1090,37 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en €95,73 (integratietegemoetkoming). Echter beide tegemoetkomingen wegens handicap vallen onder de noemer 'sociale bijstand', vandaar dat geen van de bedragen in aanmerking kan worden genomen om de 'beschikbare bestaansmiddelen', zoals bedoeld wordt in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 in aanmerking te nemen.

- niet ondertekend schrijven dd. 24.12.2014 van de tijdelijke bewindvoerder van de referentiepersoon, meester D. D., waaruit blijkt dat hij de inkomsten van de referentiepersoon ontvangt en dat van bedrag de volgende kosten betaald worden:

** maandelijks huur: €654,80*

** ELECTRABEL: €53,14*

** apotheek-kosten: gemiddeld €50*

** BELGACOM: €175,54*

** mutualiteit: €6*

** zakgeld voor de zoon van de referentiepersoon: €50*

** overige kosten (medicatie) en administratiekosten tijdelijke bewindvoering: bedrag niet gespecificeerd*

Het resterende bedrag wordt uitbetaald aan de referentiepersoon om te voorzien in haar dagelijkse kosten.

- Brief advocatenkantoor (...) dd. 16.10.2015 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een integratieinkomen heeft van 1200 euro per maand, ze van de schuldbemiddelaar 600 euro maandelijks ontvangt om in de maandelijke behoeften te voorzien.

Verder worden er betalingsbewijzen (september - november 2015) van betrokkene aan de schuldbemiddelaar voorgelegd om te helpen voorzien in de maandelijke kosten en dat betrokkene zelf over een inkomsten beschikt (loonfiches BVBA G. juni - oktober 2015). Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Wellicht werd dit alles voorgelegd opdat wij, overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid de behoeftenanalyse zouden kunnen maken, echter dit is hier overbodig gezien het 'inkomen' van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesememorie voert verzoeker het volgende aan inzake de middelen:

“Eerste middel

SCHENDING VAN ARTIKEL 40 TER VAN DE WET VAN 15.12.1980

Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

De bestreden beslissing weigert zelfs maar de behoeftenanalyse te maken zoals bedoeld in artikel 42, §1 tweede lid van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing motiveert dat met de de inkomensvervangende tegemoetkoming van de echtgenote van verzoeker (€ 1.090,37 per maand) geen rekening zou mogen worden gehouden, omdat deze tegemoetkoming zou vallen onder de noemer 'sociale bijstand'.

Indien dit misschien kan worden verdedigd voor de € 95,73 integratietegemoetkoming, kan dit echter niet zonder meer aanvaard worden voor de inkomensvervangende tegemoetkoming die de echtgenote van verzoeker ontvangt.

Zelfs indien de echtgenote van verzoeker niet aan het inkomen van € 1.307,78 zou komen, waarmee zij automatisch wettelijk zou worden geacht te beschikken over toereikende voldoende bestaansmiddelen, bewijst verzoeker dat zijn echtgenote alle concrete omstandigheden in acht genomen dat zij wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker wijst terzake op het volgende.

Verzoeker legt een verklaring voor van de voorlopig bewindvoerder van zijn echtgenote, mr. D. D., die een overzicht geeft van haar maandelijke kosten en uitgaven.

Deze kosten zijn:

- maandelijke huur: € 654,80

- electrabel energie € 53,14

- geneesmiddelen € 50,00
 - belgacom € 172,50
 - bijdrage mutualiteit € 6,00
 - zakgeld voor de zoon van mevr. S. K. € 50,00
- Totaal: € 986,44

De echtgenote van verzoeker bewijst met de bewijzen van haar inkomsten en de verklaring van haar voorlopig bewindvoerder dat mevr. S. K. perfect zelf in staat is in haar onderhoud te voorzien zonder tussenkomst te moeten vragen aan het OCMW.

Niettegenstaande de echtgenote van verzoeker daarmee nog geen royaal inkomen heeft, is het duidelijk dat zij er in slaagt op normale wijze in haar levensonderhoud te voorzien.

Daar komt echter nog bij dat verzoeker als wettige echtgenoot van mevr. S. zelf ook perfect in staat is om een inkomen te verwerven, wat hij de afgelopen jaren/maanden ook effectief heeft gedaan.

De bestreden beslissing overweegt dat de inkomsten van verzoeker zelf geen rol zouden kunnen spelen in de beoordeling van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote (referentiepersoon).

Dat is echter te kort door de bocht en juridisch gezien gewoonweg onjuist.

Immers, verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd zonder huwelijkscontract, zodat het wettelijk stelsel (gemeenschap van aanwinsten) toepasselijk is op hun huwelijksvermogen.

Dat impliceert dat de inkomsten die verzoeker zelf verwerft eveneens inkomsten zijn van de huwgemeenschap en dus ook in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker als referentiepersoon.

Daarenboven gaat de bestreden beslissing er aan voorbij dat verzoeker (van zijn inkomen uit arbeid) op rekening van de schuldbemiddelaar van zijn echtgenote maandelijks ook een bedrag overmaakt van € 500,00 in tussenkomst van de kosten van huisvesting.

Aangezien de inkomsten van mevrouw K. S. gezien haar lopende collectieve schuldenregeling op rekening van haar schuldbemiddelaar moeten worden gestort, én gezien verzoeker met deze collectieve schuldenregeling eigenlijk niets te maken heeft (het gaat hier om de aflossing van schulden daterend van vóór het huwelijk) staat het buiten kijf dat, in zoverre niet alle inkomsten van verzoeker mee in rekening zouden moeten worden genomen, minstens deze maandelijks bijdrage van € 500,00 in de kosten van de lopende huur en de gewone dagelijkse leefkosten, wel degelijk in rekening moeten worden genomen als inkomsten van mevrouw K. S..

Alhoewel dit conform artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 een element is om mee in rekening te nemen in de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker, heeft de bestreden beslissing daar klaarblijkelijk hoegenaamd geen rekening mee gehouden. Meer zelfs, de bestreden beslissing weigert zelfs maar de behoeftenanalyse te maken.

Bovendien laat verzoeker opmerken dat zijn echtgenote inmiddels een arbeidsinkomen heeft, want sinds kort werk heeft gevonden bij de VZW M., waarmee zij een netto inkomen van ongeveer € 1.400,00 per maand verwerft. (stuk

Antwoord op de opmerkingennota van de Belgische Staat

De Belgische Staat argumenteert in haat opmerkingennota dat de integratietegemoetkoming voor gehandicapten waarop de echtgenote van verzoeker recht heeft niet in aanmerking zou kunnen worden genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Belgische Staat verwijst in dit verband naar een arrest van 12 augustus 2015 van de Raad van State (nr. 232.033) waarin de Raad zou hebben beslist dat de integratietegemoetkoming ontvangen van de FOD Sociale Zekerheid behoort tot het "aanvullend bijstandstelsel".

De Belgische Staat argumenteert dat krachtens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen rekening zou mogen worden gehouden met de integratietegemoetkoming voor gehandicapten omdat dit een aanvullend bijstandstelsel zou zijn zoals bedoeld in dit artikel.

Dat argument is nogal voortvarend.

De Belgische Staat gaat er al te makkelijk van uit dat artikel 40ter, tweede lid met het begrip "aanvullende bijstandstelsels" ook de integratietegemoetkoming voor gehandicapten viseert.

Dat is niet (minstens niet noodzakelijk) het geval.

Cruciaal is de betekenis van de uitdrukking "met name".

Vlaams-Nederlands woordenboek (2003)

[bij naam] - met name, in België vaak: namelijk, onder andere [in Nederland: voornamelijk, in het bijzonder]

De uitdrukking "met name" kan zowel betekenen "in het bijzonder", als "namelijk".

Nu bepaalt artikel 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet letterlijk:

(...) Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)

In de gebruikelijke betekenis van de uitdrukking "met name" als "namelijk", of "zeggen", "t is te zeggen", moet uit artikel 40ter tweede lid Vreemdelingenwet precies worden afgeleid dat het begrip "met name" een beperkende omschrijving geeft van welke bijstandsstelsels precies worden uitgesloten uit de beoordeling.

Met andere woorden: de wet bepaalt met welke specifieke bijstandsstelsels effectief geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste.

Maar de integratietegemoetkoming voor gehandicapten is noch een leefloon, noch een aanvullende gezinsbijslag, en wordt zelf niet vernoemd als aanvullend bijstandsstelsel dat zou worden uitgesloten uit de beoordeling, zodat de letterlijke lezing van de wet precies impliceert dat er wel degelijk rekening moet worden gehouden met de integratietegemoetkoming voor gehandicapten.

Het tegendeel zou overigens verwonderen.

In elk geval is de uitdrukking "met name" dat zowel "in het bijzonder" als "namelijk" kan betekenen, dubbelzinnig in de betreffende context.

Daar moet echter bij worden opgemerkt dat het uitsluiten van bepaalde bestaansmiddelen als beoordelingscriterium in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet, een afwijking is van de algemene regel dat er wel degelijk met alle bestaansmiddelen moet rekening worden gehouden, tenzij de wet dit zou verbieden.

Er is dus des te minder reden om de integratietegemoetkoming voor gehandicapten uit de beoordeling te weren, aangezien de wet deze in elk geval niet uitdrukkelijk uitsluit.

En de vraag of de integratietegemoetkoming misschien impliciet is uitgesloten, sedert de Raad van State heeft bevestigd dat deze integratietegemoetkoming een "aanvullend bijstandsstelsel is", moet negatief worden beantwoord.

Want, als de wetgever in artikel 40ter tweede lid Vreemdelingenwet alle aanvullende bijstandsstelsels zou hebben willen uitsluiten, zou het niet nodig zijn geweest ze in een bijzin te specificeren.

Indien De Raad hieromtrent de argumentatie van verzoeker niet zonder meer zou volgen, verzoekt verzoeker om hieromtrent een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, zoals verder uiteengezet in punt 6.

5.2

Voorts volhardt de Belgische Staat dat de wet zou verhinderen dat er rekening wordt gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf en argumenteert zij dat er "enkel rekening zou mogen worden gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon.

De Belgische Staat gaat echter voorbij aan de vaststelling dat de referentiepersoon en verzoeker gehuwd zijn.

En dan nog gehuwd zijn onder het wettelijk stelsel.

De wet voorziet in dat geval uitdrukkelijk dat de inkomsten uit arbeid sowieso gemeenschappelijk zijn, want baten zijn van het huwvermogen.

De inkomsten van verzoeker zelf zijn dus wettelijk gezien ook inkomsten van de referentiepersoon.

Er is geen enkele reden om daaraan voorbij te gaan in het kader van een toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Dat is precies de essentie van het huwelijksvermogen/wettelijk stelsel naar Belgisch recht.

De argumentatie van de Belgische Staat zou allicht kunnen worden gevolgd, in de hypothese dat verzoeker niet zou zijn gehuwd met de referentiepersoon of zou zijn gehuwd met scheiding van goederen.

Maar in casu heeft de bestreden beslissing ten onrechte de inkomsten van verzoeker uitgesloten uit de beoordeling, terwijl het hier wel degelijk gaat om inkomsten van de referentiepersoon.

Tweede middel

SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN MEER BEPAALD SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN SCHENDING VAN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MEER SPECIFIEK DE RECHTEN VAN VERDEDIGING EN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

De bestreden beslissing overweegt dat met de door verzoeker zelf verworven inkomsten geen rekening zou kunnen worden gehouden voor de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote als referentiepersoon.

Daarmee gaat de bestreden beslissing volstrekt voorbij aan de juridische realiteit van de huwgemeenschap tussen verzoeker en zijn echtgenote én de bepalingen van het reguliere huwelijksstelsel.

Conform de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek is de echtgenote van verzoeker voor de helft "eigenaar" van de inkomsten van verzoeker zelf, aangezien dit gezinsinkomsten zijn en verzoeker en zijn echtgenote niet met scheiding van goederen zijn gehuwd.

De motivering van de bestreden beslissing die de inkomsten van de referentiepersoon wil beoordelen zonder rekening te houden met de huwelijkssituatie en zonder de inkomsten van de huwelijksvermogen, is niet zorgvuldig en niet afdoende om de beslissing te schragen.

Te meer omdat niet eens rekening wordt gehouden met de effectieve vrijwillige bijdrage van verzoeker aan de inkomsten van de collectieve schuldenregeling van mevr. K. S.."

2.2. In de nota heeft de verwerende partij het volgende gerepliceerd op de middelen uiteengezet in het verzoekschrift:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij weigert een behoefteanalyse uit te voeren. Hij stelt dat niet zonder meer aanvaard kan worden dat de inkomensvervangende tegemoetkoming van zijn echtgenote onder de noemer 'sociale bijstand' valt. Hij vervolgt dat hij bovendien zelf perfect in staat is om een inkomen te verwezen. Hij stelt dat het juridisch onjuist is geen rekening te houden met zijn inkomsten. Verzoeker en zijn echtgenote zijn immers gehuwd en zouden onder het wettelijk stelsel van gemeenschap van aanwinsten vallen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de eerste bestreden beslissing worden duidelijk de motieven aangegeven op grond waarvan die beslissing is genomen. Met verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zet verwerende partij uiteen dat aan verzoeker geen recht kan worden toegekend of verblijf van meer dan drie maanden, daar de referentiepersoon niet over stabiele, toerekende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De referentiepersoon ontvangt immers een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming die zij geniet als persoon met een handicap met ingang van 3 juni 2014, bestaansmiddelen die onder de noemer 'sociale bijstand' vallen en derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoeker toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Uit de middelen blijkt dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de materiële motiveringsplicht geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het begrip "sociale bijstand" volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, Eind, ro. 29) moet worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouder en, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten 2) de financiële maatschappelijke dienstverlening. De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, d.i. de professionele risicoverzekering en (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van

sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen (zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, Parl. St. Kamer, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p.223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295). (RvV 8 juni 2015, nr. 147.359) De referentiepersoon ontvangt een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming. Die tegemoetkomingen voor personen met een handicap behoren tot het aanvullende stelsel van de sociale bijstand. Dat stelsel biedt sociale bescherming voor personen die niet binnen de klassieke sociale zekerheid terecht kunnen. De sociale bijstand is geen verzekeringsstelsel, maar wordt gefinancierd door de federale overheid. (RvV 8 juni 2015, nr. 147.359) Nu de referentiepersoon geen bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter heeft aangetoond, daar de gegeneerde inkomsten vallen onder de noemer 'sociale bijstand' en niet in aanmerking komen ter bepaling van de bestaansmiddelen, drong zich geen behoefteanalyse op. Indien immers slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals in casu, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op.

Zie diengaande het arrest van de Raad van 13 oktober 2014 met nummer 131.207: "Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen of de bedragen zijn dermate laag zoals in casu, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen." Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn echtgenote nu een arbeidsinkomen zou verwerven en dienaangaande een stuk 13 toevoegt aan zijn verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat hiervan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijzen voorlagen.

Tot slot kan verwezen worden naar het arrest nr. 230.955, d.d. 23 april 2015 waarin de Franstalige kamer van de Raad van State oordeelde dat overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijke Hof (arrest nr. 121/2013, d.d. 26 september 2013), de beoogde inkomsten die van de referentiepersoon zijn. Bovendien preciseert de wetgever in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking te worden genomen. De Raad van State verwijst onder meer naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°. In deze hypothese, kan het bewijs van toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen worden bijgebracht op basis van de inkomsten van de studenten zowel als die van het te vervoegen familielid.

De Raad van State leidt hieruit af dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat het de referentiepersoon is die dient te beschikken over toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen, zonder rekening te houden met de inkomsten van de persoon die hem vervoegt.

Ook de Nederlandstalige kamer van de Raad van State oordeelde in haar recent arrest met nummer nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in dezelfde zin:

"De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan "de Belgische onderdaan". Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (punt B.52.3), naar "de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (punt B.55.2) en naar de inkomsten van "de Belgische gezinshereniger" (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het "niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn

gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.”

Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verwerende partij conform de hierboven vermelde wetsbepalingen in redelijkheid heeft besloten dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker en het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker 500 euro op de rekening van de schuldbemiddelaar van zijn echtgenote zou storten, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd gemaakt.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.1

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht. De twee middelen zijn niet ernstig.”

2.3.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt enerzijds dat het onterecht is dat de inkomensvervangende tegemoetkoming van zijn echtgenote niet in rekening wordt gebracht omdat deze tegemoetkoming onder de noemer “sociale bijstand” zou vallen, en anderzijds dat het niet opgaat om met zijn eigen inkomsten geen rekening te houden, gezien zijn echtgenote hierover ook kan beschikken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- (...).”

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een familielid zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zijn Belgische echtgenote moet dus aantonen dat zij over

stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat zijn echtgenote dit niet doet, omdat het inkomen dat zij heeft tegemoetkomingen zijn wegens handicap en deze tegemoetkomingen volgens de verwerende partij vallen onder de noemer "sociale bijstand", waarvan artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet vermeldt dat deze niet in aanmerking worden genomen. Tevens wordt in de bestreden beslissing vermeld dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, omdat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

2.3.2. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij niet aanvaardt dat de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap die zijn echtgenote ontvangt, valt onder sociale bijstand.

Het begrip "*sociale bijstand*" moet volgens het Hof van Justitie (zie HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, ro. 45-46 en HvJ 11 december 2007, C-291/05, *Eind*, ro. 29) worden begrepen als een autonoom begrip van het Unierecht dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

- 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via de algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde: het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, en de tegemoetkomingen aan gehandicapten
- 2) de financiële maatschappelijke dienstverlening.

De klassieke sociale verzekeringen die deel uitmaken van het sociaal zekerheidsstelsel, dit zijn de professionele risicoverzekeringen (arbeidsongevallenverzekering), de sector van de pensioenen (ouderdoms- en overlevingspensioenen), de werkloosheidssector, het stelsel van de gezinsbijslagen, ziekte- en invaliditeitsuitkeringen, die gelden als inkomensvervangende uitkeringen en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer) moeten in principe mee in overweging genomen worden bij het bepalen van de voldoende bestaansmiddelen (zie nota Studiebureau, Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011 namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, doc. Nr. 53-0443/018, p. 223-225. Zie ook verwijzing naar S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, 293-295).

Uit het hierboven geciteerde artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet blijkt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking worden genomen.

In casu werden de aan de verwerende partij voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking genomen omdat de tegemoetkomingen behoren tot het residuaire bijstandsstelsel. Terwijl uitkeringen ingeval van ziekte of invaliditeit behoren tot het sociale zekerheidsstelsel dat is gebaseerd op het betalen van sociale bijdragen op de arbeidsinkomsten - de sociale bijdragen dienen precies om de sociale zekerheid te financieren - maken de tegemoetkomingen voor gehandicapten deel uit van het aanvullende bijstandsstelsel, die niet werken op basis van bijdragebetalingen, maar worden gefinancierd met overheidsmiddelen. In het licht van het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, met name het gegeven dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan deze voorwaarde om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in het licht van het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet, ten onrechte heeft geoordeeld dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming van de referentiepersoon niet in aanmerking komen als beschikbare bestaansmiddelen, omdat "*beide tegemoetkomingen wegens handicap vallen onder de noemer 'sociale bijstand'*". Verzoekers uiteenzetting over de betekenis van de uitdrukking "met name" doet hieraan geen afbreuk, gelet op de

hierboven uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie en het hierboven uitgelegd verschil tussen het sociaal zekerheidsstelsel en het sociale bijstandsstelsel.

2.3.3. Waar verzoeker kritiek uit op het motief dat inhoudt dat zijn bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl zijn persoonlijke inkomsten eveneens inkomsten van de huwgemeenschap zijn aangezien hij met zijn echtgenote is gehuwd zonder huwelijkscontract, zodat het wettelijk stelsel met gemeenschap van aanwinsten van toepassing is op hun huwelijksvermogen, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en daarna, naast verschillende documenten betreffende de inkomsten van de referentiepersoon, ook een aantal documenten betreffende zijn eigen inkomsten heeft overgemaakt aan de gemachtigde, met name loonfiches voor de maanden juni tot oktober 2015. In het dossier bevindt zich tevens een voltijdse arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor tewerkstelling bij BVBA G. vanaf 6 mei 2015 tot 5 mei 2016, voorgelegd in het kader van een vorige aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt uit deze voorgelegde loonfiches dat verzoekers netto inkomen in juni 2015 € 1578, 36 bedroeg, in juli 2015 € 1602, 04, in augustus 2015 € 1293, 29, in september 2015 € 1595, 80 en in oktober 2015 € 1608, 12. Het maandelijks gemiddelde hiervan is € 1535, 52.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde over deze persoonlijke bestaansmiddelen van verzoeker gemotiveerd, met verwijzing naar het arrest nr. 230.955 van de Raad van State van 23 april 2015, dat met deze documenten geen rekening kan worden gehouden bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, aangezien het de Belgische onderdaan die zich

wenst te laten vervoegen is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Indien rekening wordt gehouden met de inkomsten van verzoeker die hij zelf bij zijn aanvraag heeft voorgelegd, zou de Belgische referentiepersoon wel kunnen beschikken over bestaansmiddelen die het grensbedrag van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet overschrijden. De gemachtigde sluit deze inkomsten echter principieel uit.

In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest nr. 230.955 van de Raad van State van 23 april 2015 en stelt aan dat dit arrest verwijst naar arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit zou blijken dat met de inkomsten van betrokkene zelf geen rekening kan worden gehouden in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad van State stipt eveneens in het voormelde arrest aan dat de wetgever preciseert in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking genomen te worden, waarbij hij onder meer verwijst naar artikel 10bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat met de inkomsten van het te vervoegen familielid rekening wordt gehouden. Op grond van een *a contrario* redenering komt de Raad van State tot de conclusie dat dit niet geldt voor artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in dezelfde zin.

Bijgevolg is de kernvraag in deze zaak een interpretatie te geven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, lid 2 van de vreemdelingenwet “*beschikt*” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “*beschikt*”. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de wetsbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige “*eigen*” bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “*beschikt*”. Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord “*beschikken*” verklaren als respectievelijk “1. *beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over*” of “1. *gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.*” Deze betekenis van de term ‘beschikken’ houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term “*beschikken*” gehanteerd wordt, zoals vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoeker toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerminst uitgesloten dat verzoekers echtgenote, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoeker, *in casu* de inkomsten uit zijn tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad erop dat de term “*beschikken*” niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later “opgeslorpt” door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “*Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*”, hoofdstuk I “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.*” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft

hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013, waarnaar de verwerende partij in de nota verwijst, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie- ten gronde had opgemerkt “dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].” Eveneens ten overvloede blijkt dat de Belgische wetgever in de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011, die de vreemdelingenwet hieromtrent heeft gewijzigd (Doc nr. 53, 443/18, 76), heeft verwezen naar de Franse “Code de l’entrée et du séjour des étrangers et du droit d’asile” die in zijn artikel L-411-5 verduidelijkt welke bestaansmiddelen al dan niet in aanmerking kunnen genomen worden voor de berekening van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Het artikel bepaalt dat de gezinshereniging kan worden geweigerd als de aanvrager niet kan aantonen dat hij over vaste en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in het levensonderhoud van zijn gezin; daartoe worden alle bestaansmiddelen van de aanvrager en zijn partner in aanmerking genomen, behoudens de gezinstoelagen en uitkeringen als bedoeld in artikel L.262-1, in artikel L. 815-1 [...] en in de artikelen L.351-9, L. 351-10 en L. 351-10-1 van de Arbeidswet. De Belgische wetgever heeft met verwijzing naar de Franse wetgever in artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet evenmin opgenomen dat de middelen van de derdelander zijn uitgesloten.

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term ‘beschikken’ in het kader van de Burgerschapsrichtlijn te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “*het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld*” (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische echtgenote op voorwaarde dat deze Belgische echtgenote erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

Ten tweede is het gebruik maken van het vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *Mc Carthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *Iida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e. a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa* punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “*Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopingspunt naar status van burger van de Unie*”, *SEW* 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een

statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, "Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?" in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). Het komt de Raad niet toe zich *in casu* uit te spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is tussen de gehandicapte Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot, doch hij stelt enkel vast dat de gemachtigde, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten, geen oog heeft voor het "effectief genot"-criterium.

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De verwerende partij heeft evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte kan wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, er op gewezen worden dat *in casu* het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, § 1 van het Koninklijk Besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg zal stopgezet worden en hij bijgevolg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop de betrokken partners recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (*cf.* HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot van de

Belgische gezinshereniger uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad een schending vast van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. De verwerende partij volgt deze zienswijze niet in haar nota met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 en de arresten van de Raad van State met nummers 230.955 en 232.612. De Raad merkt echter op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger” (B.55.3), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden.

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet maakt immers ook enkel gewag van “De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument geput worden uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4 van de vreemdelingenwet, dat dan weer wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen. Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een verduidelijking van artikel 11, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin het Hof stelt dat: “Met

inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”.

Deze passage handelt over de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verzoeker, als familielid van een Belgische onderdaan, valt niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, gelet op het bepaalde in artikel 3, 3e lid van de voormelde richtlijn. De voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarop *supra* reeds werd ingegaan.

De middelen zijn in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

2.3.4. In de synthesememorie voert verzoeker nog het volgende aan:

“Als de interpretatie van de Belgische Staat omtrent artikel 40ter Vreemdelingenwet zou worden gevolgd, dan zou dit artikel impliceren dat er met de integratietegemoetkoming voor gehandicapten geen rekening zou mogen worden gehouden als beoordelingscriterium voor de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

In dat geval stelt zich een grondwettigheidsprobleem, want dan zou artikel 40ter, tweede lid bijzonder discriminatoir zijn voor de Belgen die recht hebben op een integratietegemoetkoming voor gehandicapten.

Immers: het zou impliceren dat de Belgische Staat, die zelf de integratietegemoetkoming organiseert als uitkering om op die manier te voldoen aan haar grondwettelijke en internationaalrechtelijke verplichtingen ten aanzien van “gehandicapten”, zelf zou gaan voorhouden dat deze integratietegemoetkoming, die in de regel voor onbepaalde duur wordt toegekend, niet zou kunnen worden beschouwd als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Dat zou toch klemmen.

Maar fundamentele is het probleem dat artikel 40ter Vreemdelingenwet, tenminste in de interpretatie die de Belgische Staat er wil aan geven, het voor een familielid van een Unieburger die geniet van een integratietegemoetkoming voor gehandicapten, het onmogelijk zou worden een verblijfskaart te verkrijgen.

Omdat de wet in abstracto zou uitsluiten dat met de integratietegemoetkoming voor gehandicapten rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste.

Dat zou aanleiding geven tot een disproportionele schending van het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel van artikel 10-11 van de Grondwet.

Temeer omdat het manifest disproportioneel overkomt om rechthebbenden van een integratietegemoetkoming voor gehandicapten en hun partners onmogelijk te maken om te genieten van een verblijfskaart voor deze partner.

Het door de wet gemaakte onderscheid is niet gerechtvaardigd en ondoeltreffend, omdat de integratietegemoetkoming er precies toe strekt om de genietters ervan te blijven integreren in de samenleving.

Het uitsluiten van de integratietegemoetkoming voor gehandicapten uit de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste, zou integendeel de rechthebbenden van een integratietegemoetkoming stigmatiseren en zelfs marginaliseren.

Verzoeker verzoekt dan ook in dit opzicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgende vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

Schendt artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie dat uit de beoordeling voor de bestaansmiddelenvereiste zoals gesteld door dit artikel, de integratietegemoetkoming voor gehandicapten zou worden uitgesloten?"

2.3.5. Met de voorgestelde prejudiciële vraag lijkt verzoeker aan te geven dat gehandicapte personen, minstens personen die genieten van een integratietegemoetkoming voor gehandicapten, gediscrimineerd worden omdat zij voor hun partner geen verblijfskaart kunnen verkrijgen omdat deze tegemoetkoming niet wordt meegeteld bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker, zoals hierboven blijkt, kan gevolgd worden waar hij meent dat de eigen inkomsten van de aanvrager ook in aanmerking moeten worden genomen in het geval van een huwelijk onder het Belgisch wettelijk stelsel. Doorslaggevend is echter dat verzoeker in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn echtgenote inmiddels een inkomen uit arbeid heeft, waardoor verzoeker niet meer aantoonbaar een belang te hebben bij een antwoord op de door hem voorgestelde prejudiciële vraag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), van 8 februari 2016 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET